

Arrest

nr. 233 595 van 4 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Julien HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer 242 301) van de beslissing tot terughouding (bijlage 11) van 12 januari 2020, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2020.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2020 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole op de luchthaven van Zaventem.

1.2. Op 12 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot terughouding. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 12-01-2020 om 11:44 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GCAA/R, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende Y. E.-T.I

de heer/mevrouw:

achternaam P. (...) voornaam C. (...)

geboren op (...) 1995 te BANDOUMKASSA geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft KAMEROEN wonende te

houder van het document nummer

afgegeven te op

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig Uit Yaounde met SN372 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

*Reden van de beslissing: **Betrokkene is niet meer in het bezit van zijn geldig reisdocument: het betreft een NO-DOC***

O (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: , Vervalsing:

X (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

*Reden van de beslissing: **ZIE A***

O (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

*Reden van de beslissing: **Document: , Vervalsing:***

O (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document / de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd :

O (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf Ibis, van Schengengrenscode)

Reden van de beslissing:

O (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

O (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°. 9°)

- in het SIS, reden van de beslissing:

- in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

O (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing:

Opmerkingen”

1.3. Op 12 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 5 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 233 212 van 27 februari 2020 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet

Artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet, dat ook verwijst naar artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet waarop de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift ook beroept, bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De verzoekende partij vordert bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de schorsing van de beslissing tot terugdrijving van 12 januari 2020. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij op 20 januari 2020 een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Voormelde vordering werd ingeschreven op de rol en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken. De tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving is imminent geworden op het ogenblik dat de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar beslag heeft gekregen middels het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 233 212 van 27 februari 2020. Gelet op artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet is de uitvoerbaarheid van de aan de verzoekende partij op 12 januari 2020 gegeven beslissing tot terugdrijving niet langer opgeschort sinds 27 februari 2020.

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd ingesteld binnen de vijf dagen na 27 februari 2020. Het uiterst dringende karakter van de vordering is aangetoond. Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

De vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het bevelen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van deze vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

4. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van het principe van non-refoulement en van het recht op een effectief rechtsmiddel, conform de artikelen 18, 19, §2 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

4.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“ La décision, qui vise à faire éloigner le requérant, au motif qu’il n’a pas de document de voyage et de visa, ne peut être maintenue dès lors que le requérant a demandé l’asile.

En effet, il serait contraire aux dispositions visées au moyen, d’autoriser l’existence, à l’encontre du requérant, d’une décision ordonnant son « refoulement », et donc son éloignement, a fortiori pour les motifs invoqués, alors que sa demande d’asile est à l’analyse.

Sa qualité de demandeur d’asile doit nécessairement impliquer la disparition de l’ordonnancement juridique de la décision entreprise, et à défaut pour la partie défenderesse de l’avoir retirée, il convient de l’annuler.

Preuve que la partie défenderesse n’a pas retiré cette décision, ni renoncé à la poursuite de son exécution forcée, ni n’en a suspendu tous les effets : elle lui refuse l’entrée et maintient le requérant en détention pour en assurer l’exécution future. Cela ne serait pas possible si la décision avait disparu de l’ordonnancement juridique, ou si tous ses effets juridiques étaient actuellement suspendus.

Le requérant est fondé à invoquer le bénéfice des normes européennes visées au moyen, puisqu’elles n’ont pas été valablement transposées en droit belge sur ce point.

Le présent grief ne pourrait être rejeté sans que la Cour de justice de l’Union européenne ait été interrogée sur la portée des normes dont la violation est invoquée (art. 267 TFUE) :

« La directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, la directive 2005/85/CE du Conseil, du 1er décembre 2005, relative à des normes minimales concernant la procédure d’octroi et de retrait du statut de réfugié dans les États membres, et les principe de non-refoulement et du droit à un recours effectif, consacrés à l’article 18, à l’article 19, paragraphe 2, et à l’article 47 de la charte des droits fondamentaux de l’Union européenne, autorisent-ils le maintien d’une décision de refoulement prise à l’encontre d’un ressortissant de pays tiers, après qu’il a demandé l’asile à la frontière, et la poursuite de l’exécution de son refoulement ? »

4.1.2. Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoekende partij gevraagd wat het actueel belang is van de verzoekende partij bij voormeld middel daar inmiddels haar verzoek tot internationale bescherming werd behandeld door de commissaris-generaal op 5 februari 2020 evenals, in beroep, door de Raad bij arrest nr. 233 212 van 27 februari 2020 en de verzoekende partij tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal en door de Raad niet gedwongen verwijderd werd van het grondgebied. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In de mate aldus dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat de bestreden beslissing niet kan bestaan wanneer haar verzoek tot internationale bescherming nog moet behandeld worden, en dit gelet op de door haar aangevoerde richtlijnen, beginselen en bepalingen van het Handvest, wijst de Raad erop dat het verzoek tot internationale bescherming van 12 januari 2020 van de verzoekende partij op 5 februari 2020 behandeld werd door de commissaris-generaal en dat bij arrest nr. 233 212 van 27 februari 2020 de Raad de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar betoog dat uitgaat van het feit dat haar verzoek tot internationale bescherming nog niet werd onderzocht. Tevens werd de verzoekende partij gedurende de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming door de commissaris-generaal en de Raad, niet teruggedreven.

4.1.3. Ten overvloede merkt de Raad op dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt opgeschort gedurende de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en de behandeling van het beroep hiertegen, en dit conform artikel 52/3, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 3.

Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.”

Hieruit blijkt op het eerste zicht aldus niet dat een terugdrijvingsmaatregel, zoals *in casu*, niet kan behouden worden als een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend noch dat de hoedanigheid van asielaanvrager noodzakelijk het verdwijnen uit het rechtsverkeer van de terugdrijvingsmaatregel betekent. De verzoekende partij toont ook niet aan uit welke bepaling van de door haar aangehaalde richtlijnen en het door haar aangehaalde Handvest, blijkt dat het bestaan van een terugdrijvingsmaatregel niet langer kan geautoriseerd worden wanneer een verzoek om internationale bescherming nog dient onderzocht te worden.

Zelfs indien kan geoordeeld worden dat er *in casu* geen sprake is van een reeds bestaande terugdrijvingsmaatregel op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming en artikel 52/3, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aantoonde op grond van welke bepaling het indienen van een verzoek om internationale bescherming het afleveren van een beslissing tot terugdriving waarbij de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, verhindert. De verzoekende partij toont evenmin aan op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden is een vreemdeling die niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en een verzoek tot internationale bescherming indient, onmiddellijk toe te laten tot het grondgebied. Bovendien heeft de verzoekende partij, zoals reeds aangegeven, geen belang meer bij haar betoog nu haar verzoek om internationale bescherming werd behandeld door de commissaris-generaal en door de Raad en er tijdens de behandeling van dit verzoek geen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

4.1.4. De verzoekende partij meent dat zij zich rechtstreeks kan beroepen op de Europese normen daar deze niet geldig werden omgezet in Belgisch recht, doch laat na te duiden welke Europese norm niet geldig werd omgezet in Belgisch recht.

4.1.5. De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhinderd heeft om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Voorts blijkt ook, het weze herhaald, dat de verzoekende partij tijdens het onderzoek van het verzoek door de commissaris-generaal en door de Raad niet werd teruggedreven.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welke wijze door het nemen van de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest dat voorziet in een doeltreffende voorziening in rechte, geschonden is. Zij toont niet aan dat onderhavige procedure geen effectief rechtsmiddel uitmaakt. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing haar verhinderd heeft een beroep in te stellen tegen de beslissing genomen naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming, noch dat de effectiviteit van dit beroep teloor ging door de bestreden beslissing. De Raad herinnert er hierbij aan dat de verzoekende partij niet werd teruggedreven vooraleer de Raad uitspraak had gedaan over het beroep tegen de beslissing genomen naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming.

4.1.6. Een schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en beginselen wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.1.7. Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het eerste middel, daar haar verzoek tot internationale bescherming van 12 januari 2020 op 5 februari 2020 behandeld werd door de commissaris-generaal en dat bij arrest nr. 233 212 van 27 februari 2020 de Raad de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd, dient de voorgestelde prejudiciële vraag niet te worden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het stellen van een prejudiciële vraag is trouwens ook moeilijk verenigbaar met het door de verzoekende partij aangevoerde hoogdringend karakter van de vordering.

De door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag dient aldus niet te worden gesteld. Niet alleen is het antwoord op deze vraag, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen, bovendien is de Raad, gelet op artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

4.1.8. Het eerste middel is niet ernstig.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, van de motiveringsplicht conform artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 72 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“1. *Normes visées au moyen*

L'article 3 CEDH interdit la torture et les traitements inhumains et dégradants.

L'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne contient une interdiction analogue :

« Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 72 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 :

§ 1er. Les autorités chargées du contrôle aux frontières remettent à l'étranger qui se présente à la frontière sans être porteur des documents requis et qui (introduit une demande d'asile), un document

conforme au modèle figurant à l'annexe 25 [1 ou, s'il a introduit une demande d'asile subséquente au sens de l'article 51/8 de la loi, un document conforme au modèle figurant à l'annexe 25quinquies].

Conformément à l'article 52/3, § 2, de la loi, cet étranger reçoit également une décision de refoulement conformément au modèle figurant à l'annexe 11ter.

§ 2. L'étranger qui se présente à la frontière sans être en possession des documents requis, qui introduit une demande d'asile auprès des autorités chargées du contrôle aux frontières et qui ne fait pas l'objet d'un refus d'entrée, est autorisé à pénétrer dans le Royaume et à y séjourner jusqu'à ce qu'il ait été statué sur sa demande d'asile.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières apposent cette autorisation sur le document conforme au modèle figurant à l'annexe 25 ou, s'il s'agit d'une demande d'asile subséquente au sens de l'article 51/8 de la loi, sur le document conforme au modèle figurant à l'annexe 25quinquies.

§ 3. L'étranger qui se présente à la frontière sans être en possession des documents requis et à qui le statut de réfugié et de protection subsidiaire a été refusé, ou dont la demande d'asile n'a pas été prise en considération par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, est, sans préjudice de l'effet suspensif visé à l'article 39/70 de la loi, refoulé et, le cas échéant, conformément à l'article 53bis de la loi, peut être reconduit à la frontière du pays qu'il a fui, et où, d'après ses déclarations, sa vie ou sa liberté serait menacée.

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980) imposent à l'administration d'exposer les motifs de droit et de fait sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeyss, no. 14.098, du 29 avril 1970).

2. Branches du moyen

1er grief :

Dès lors que le requérant a demandé l'asile dès qu'il a été interrogé à la frontière, la partie défenderesse ne pouvait prendre une décision sur pied d'une « annexe 11 », ainsi motivée, et se devait de faire usage de l'« annexe 11ter », dans le respect de l'article 72 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 qui prévoit un régime juridique spécifique (et un instrumentum spécifique : l'annexe 11ter) à l'étranger qui se présente à la frontière sans être porteur des documents requis et qui introduit une demande d'asile à la frontière, tel que c'est le cas du requérant.

La partie défenderesse ne pourrait se prévaloir du fait que l'annexe 25 ait été dressée après que la décision de refoulement ait été prise alors qu'il lui incombait d'enregistrer la demande d'asile du requérant sans tarder vu que le requérant en a exprimé le souhait dès son arrivée.

A défaut d'avoir appliqué la disposition qui s'applique en l'espèce, la partie défenderesse a violé cette disposition ainsi que les obligations de minutie et de motivations qui lui incombent.

2ème grief :

Le refus d'entrée opposé au requérant n'est pas motivé.

Conformément à l'article 72 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 l'étranger qui se présente sans documents valable et demande l'asile à la frontière, tel le requérant, peut se voir refuser ou autoriser l'entrée sur le territoire.

« §2 L'étranger qui se présente à la frontière sans être en possession des documents requis, qui introduit une demande d'asile auprès des autorités chargées du contrôle aux frontières et qui ne fait pas l'objet d'un refus d'entrée, est autorisé à pénétrer dans le Royaume et à y séjourner jusqu'à ce qu'il ait été statué sur sa demande d'asile. »

Il convient dès lors de constater que le requérant se voit refuser l'entrée, sans que cela soit dûment motivé, formellement et matériellement.

Manifestement, le fait de ne pas disposer des documents requis et le fait d'introduire une demande d'asile à la frontière ne suffisent pas à motiver un refus d'entrée, on ne peut dès lors comprendre pourquoi, exactement, le requérant se voit refuser l'entrée.

Il y a dès lors défaut de motivation.

3ème grief :

La décision querellée expose le requérant à un risque réel de traitements inhumains et dégradants et la partie défenderesse n'a pas procédé à une analyse suffisamment minutieuse de ce risque.

Le requérant expose ne pas pouvoir faire l'objet d'un retour forcé vers le Cameroun car son activisme politique l'expose à des risques vis-à-vis de ses autorités nationales. Ces risques doivent être considérés comme sérieux vu la répression massive exercée par le gouvernement à l'encontre des opposants, et certainement à l'égard des membres du parti du MRC (voy. article publié par Human Rights Watch le 7 mars 2019, pièce 3). C'est en raison de ces risques qu'il a fui son pays d'origine et qu'il désire introduire une demande d'asile en Belgique.

L'exécution de la décision l'expose à des risques sérieux de mauvais traitements, sans qu'ils aient été dûment analysés.

Partant, la partie défenderesse méconnaît les articles 3 CEDH et 4 de la Charte, ainsi que le devoir de minutie et son obligation de motivation."

4.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op het eerste zicht op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 1 tot 3 van het Handvest zou schenden. Dit onderdeel is op het eerste zicht niet ontvankelijk.

4.2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing tot terugnijving blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing

een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet meer in het bezit is van een geldig verblijfsdocument en van een geldig visum/machtiging tot verblijf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.2.4. In een eerste grief stelt de verzoekende partij dat zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op het ogenblik dat zij ondervraagd werd aan de grens, zodat de verwerende partij geen beslissing bijlage 11 kon nemen maar gebruik diende te maken van een bijlage 11ter, conform artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit dat een specifieke juridische regeling voorziet voor de vreemdeling die zich aandient aan de grens zonder houder te zijn van de vereiste documenten die een verzoek tot internationale bescherming indient, zoals *in casu*. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat de bijlage 25 werd opgemaakt na het nemen van de beslissing tot terugdrijving daar het haar toekwam het verzoek tot internationale bescherming zonder verwijl te registreren daar zij de wens had uitgedrukt vanaf haar aankomst. Door niet de toepasselijke bepaling toe te passen heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij deze bepaling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

In een tweede grief betoogt de verzoekende partij dat de beslissing tot binnenkomstweigering niet gemotiveerd is, dat conform artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit de vreemdeling die zich aanbiedt aan de grens zonder geldige documenten en asiel vraagt, zoals zij zelf, de binnenkomst kan geweigerd worden of toegelaten worden. De verzoekende partij wijst op paragraaf 2 van artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat zij de binnenkomst geweigerd wordt, zonder dat dit geldig formeel en materieel gemotiveerd wordt. Zij betoogt dat het feit dat zij niet beschikt over de vereiste documenten en het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend aan de grens, niet volstaat om een binnenkomstweigering te motiveren, en men dus niet kan begrijpen waarom exact haar de binnenkomst wordt geweigerd, dat er aldus sprake is van een motiveringsgebrek.

4.2.5. Artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient een document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies.

Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter.

§ 2.

De vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, die bij de met grenscontrole belaste overheden een asielaanvraag indient en aan wie de toegang tot het grondgebied niet geweigerd is, wordt gemachtigd het Rijk binnen te komen en er te verblijven tot over zijn asielaanvraag beslist is.

De met de grenscontrole belaste overheden brengen die machtiging aan op het document overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, op het document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies.

§ 3.

De vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en aan wie de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd of wiens asielaanvraag niet in overweging genomen werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wordt, onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet, teruggedreven en kan, in voorkomend geval, overeenkomstig artikel 53bis van de wet teruggedleid worden naar de grens van het land waaruit hij gevlucht is en waar volgens zijn verklaring zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou zijn.”

Artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70.

Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 74/5, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

In een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied, mag worden vastgehouden, in afwachting van de machtiging om in het Rijk toegelaten te worden of van zijn terugdrijving van het grondgebied:

1° de vreemdeling die, met toepassing van de bepalingen van deze wet, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven;

2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.”

In tegenstelling tot wat de verwerende partij tracht voor te houden in de nota met opmerkingen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier op het eerste zicht dat de verzoekende partij aan de grens een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de verwerende partij de mogelijkheid had om de verzoekende partij, die niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en een verzoek om internationale bescherming indient aan de grens, vast te houden conform artikel 74/5, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en pas na de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal te beslissen de toegang tot het grondgebied te weigeren en tot terugdrijving onder de vorm van een bijlage 11ter, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat de voormelde mogelijkheid verhindert dat de verwerende partij, vooraleer het verzoek tot internationale bescherming wordt onderzocht, gebruik maakt van de mogelijkheid om reeds een bijlage 11 af te leveren omwille van het niet voldoen aan de binnenkomstvereisten conform artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

In casu werd de vaststelling tot het niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden gedaan op 12 januari 2020 en werd op grond van die vaststelling overgegaan tot het afleveren van een beslissing tot terugdrijving onder de vorm van een bijlage 11 aan de verzoekende partij. Gezien op 12 januari 2020 het verzoek tot internationale bescherming nog niet onderzocht werd, laat staan dat dit reeds werd afgewezen, kon de verwerende partij op het eerste zicht op 12 januari 2020 nog geen toepassing maken van artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet en aldus (nog) niet overgaan tot het afleveren van een bijlage 11ter.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat zij niet in het bezit was van een geldig reisdocument en niet in het bezit was van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan waarom de verwerende partij conform artikel 3 van de Vreemdelingenwet niet kon overgaan tot het weigeren van de toegang tot het grondgebied onder de vorm van een bijlage 11 tot terugdrijving. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan waarom door het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens, niet langer kon vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet beschikt over een nodige binnenkomstdocumenten of op welke grond de verzoekende partij ten gevolge van het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens diende te worden toegelaten tot het grondgebied. Immers wordt ook in toepassing van artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens, niet toegelaten tot het grondgebied vooraleer wordt overgegaan, na een weigering van het verzoek tot internationale bescherming door de commissaris-generaal, tot afgifte van een bijlage 11ter.

De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de beslissing om haar de binnenkomst te weigeren niet geldig formeel en materieel gemotiveerd wordt. Immers wordt de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied geweigerd en aldus de binnenkomst geweigerd, op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij niet beschikt over de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk, zo blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing, beschikt

de verzoekende partij bij het aangetroffen worden op de luchthaven aan de grensdoorlaatpost niet over een geldig reisdocument en niet over een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf. De verzoekende partij betwist deze feitelijke vaststellingen op het eerste zicht niet. Zij verduidelijkt niet waarom de vaststelling dat zij niet beschikt over de vereiste documenten niet zou volstaan om een binnenkomstweigering te motiveren.

Gezien de verzoekende partij zich heeft aangemeld aan de grens zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, zij bij de met grenscontrole belaste overheden een asielaanvraag heeft ingediend en haar conform artikel 3 van de Vreemdelingenwet de binnenkomst geweigerd werd – waarbij op het eerste zich niet blijkt dat artikel 72, §2 van het Vreemdelingenbesluit vereist dat de binnenkomst werd geweigerd conform de eerste paragraaf van die bepaling – kan de verzoekende partij *prima facie* niet dienstig verwijzen naar artikel 72, §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Wat er ook van zij, de verzoekende partij toont geenszins aan welk belang zij heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing, nu zij zelf aangeeft dat ten aanzien van haar een bijlage 11ter dient genomen te worden, wat eveneens een beslissing tot terugnijving inhoudt en evenmin leidt tot het toegelaten worden tot het grondgebied, en nu bovendien inmiddels haar verzoek tot internationale bescherming werd behandeld en afgewezen zowel door de commissaris-generaal als door de Raad.

4.2.6. Een schending van artikel 72 van het Vreemdelingenbesluit noch van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde bepaling wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

4.2.7. In een derde grief stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing haar bloot stelt aan een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een voldoende nauwkeurig onderzoek van dit risico. De verzoekende partij betoogt dat zij geen voorwerp kan uitmaken van een gedwongen terugkeer naar Kameroen daar haar politiek activisme haar blootstelt aan risico's ten opzichte van de nationale autoriteiten, dat deze risico's ernstig zijn gezien de massale repressie uitgeoefend door de regering ten opzichte van opposanten, en zeker ten opzichte van leden van de partij MRC, zoals blijkt uit het artikel van Human Rights Watch van 7 maart 2019. Zij stelt dat het omwille van deze risico's is dat zij haar herkomstland ontvlucht is en een asielaanvraag wenst in te dienen in België. Zij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar bloot zal stellen aan een ernstig risico op slechte behandelingen, zonder dat deze ten gronde werden onderzocht, zodat de verwerende partij de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, alsook de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht schendt.

4.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden terugngeleid, *in casu* Kameroen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

4.2.9. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 12 januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Op 5 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit voormelde beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming beroept op de door haar ingeroepen risico's zoals weergegeven in huidig verzoekschrift, namelijk het politiek activisme en het lidmaatschap van de partij MRC, en de repressie hiertegen uitgeoefend door de autoriteiten.

In voormelde beslissing motiveert de commissaris-generaal onder meer:

« Au vu de tout ce qui précède, le Commissariat général est dans l'impossibilité de conclure à l'existence, en ce qui vous concerne, d'une crainte fondée de persécution au sens de l'article 1er, paragraphe A, alinéa 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 ou d'un risque réel d'encourir des atteintes graves telles que mentionnées dans la définition de la protection subsidiaire à l'article 48/4, §2, a) et b) de la loi du 15 décembre 1980.

Par ailleurs, il ressort d'une analyse approfondie de la situation sécuritaire actuelle au Cameroun (voir dossier administratif, farde bleue, documents 2 et 3) que ce pays est actuellement affecté par une crise appelée « crise anglophone ». Il s'agit toutefois d'un conflit plutôt localisé, qui se limite principalement aux deux régions anglophones du Nord-Ouest et du Sud-Ouest. Depuis l'été 2018, le conflit s'est étendu à d'autres régions du pays, où la violence reste cependant relativement limitée. On a notamment rapporté une vingtaine d'incidents dans les régions francophones de l'Ouest et du Littoral. Il ressort toutefois clairement des informations que la violence liée à la crise anglophone est actuellement d'ampleur plutôt limitée dans la partie francophone du pays, et qu'elle n'y prend pas un caractère généralisé et aveugle au point de pouvoir affirmer qu'un civil, du seul fait de sa présence, y court un risque réel de subir une atteinte grave telle que visée à l'article 48/4 §2 c) de la Loi du 15 décembre 1980.

Compte tenu de ces constatations, et après une analyse approfondie de toutes les informations disponibles, force est de conclure que la situation dans la partie francophone du Cameroun, plus précisément dans la région de Yaoundé dont vous êtes originaire, ne répond pas aux critères définis à l'art. 48/4, § 2, c) de la Loi du 15 décembre 1980, qui vise à offrir une protection dans la situation exceptionnelle où la violence aveugle dans le cadre d'un conflit armé atteint un niveau tel qu'il y a de sérieux motifs de croire que, s'il était renvoyé dans le pays en question, ou en l'espèce dans la région en question, un civil y serait exposé, du seul fait de sa présence, à un risque réel de subir une atteinte grave telle que visée à l'article 48/4 §2 c) précité.

C. Conclusion

Sur base des éléments figurant dans votre dossier, je constate que vous ne pouvez pas être reconnu(e) comme réfugié(e) au sens de l'article 48/3 de la loi sur les étrangers. Vous n'entrez pas non plus en considération pour le statut de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4 de la loi sur les étrangers»

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 233 212 van 27 februari 2020 bevestigt de Raad voormelde beslissing. In voormeld arrest kan onder meer gelezen worden:

“6.3. Dans la mesure où le Conseil estime que les faits invoqués par la partie requérante pour se voir reconnaître la qualité de réfugié manquent de crédibilité, il n'aperçoit en l'espèce aucun élément susceptible d'établir, sur la base des mêmes événements, qu'il existerait de sérieux motifs de croire qu'en cas de retour dans son pays d'origine, la partie requérante encourrait un risque réel de subir des atteintes graves visées à l'article 48/4, § 2, a et b, de la loi du 15 décembre 1980.

6.4. Le Conseil constate que la partie requérante ne fournit pas le moindre élément ou argument pertinent qui permettrait d'établir que la situation qui prévaut actuellement dans sa région d'origine puisse s'analyser comme une situation de "violence aveugle en cas de conflit armé" au sens de l'article 48/4, § 2, c, ni qu'elle soit visée par cette hypothèse. En tout état de cause, le Conseil n'aperçoit, dans le dossier administratif ou dans le dossier de procédure, aucune indication de l'existence de pareils motifs.”

Er blijkt dan ook dat de door de verzoekende partij aangevoerde vrees en risico's reeds beoordeeld werden, doch niet hebben geleid tot de vaststelling van het lopen van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het EHRM heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Gevraagd ter terechtzitting wat het actueel belang is van de verzoekende partij bij de derde grief van het tweede middel, nu het door haar ingeroepen risico inmiddels beoordeeld werd en niet weerhouden werd door de commissaris-generaal en door de Raad, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De verzoekende partij verduidelijkt niet, gelet op de tussengekomen beoordeling van het lopen van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet door de commissaris-generaal en de Raad die telkenmale heeft geleid tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus, welk belang zij heden nog heeft bij het aanvoeren van de derde grief van het tweede middel waar zij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

4.2.10. Een schending van de door de verzoekende partij in haar tweede middel aangevoerde bepalingen en beginselen wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. VERMANDER